

«Φράσον εἰς ἡμᾶς, γλυκειά μας Μανούλα, τὸ μυστήριον τῆς ἀπορρήτου οἰκονομίας σου καὶ τῆς μετὰ σου καὶ ἡμῶν συγγενείας»*

Ἔνας σύγχρονος «λάτρης» καὶ ἐραστής τῆς Γλυκυτάτης Παρθένου Παναγίας Θεοτόκου ἀποκαλύπτει θεῖα φθεγγόμενος καὶ διεγείρει εἰς ἐκπληξιν καὶ θεϊαν ἀγάπην

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Ἰουχαστοῦ, γραμμένης ἀπὸ τὰ σπήλαια τῆς Μικρᾶς Ἀγίας Ἄννης τοῦ Ἁγίου Ὄρους τὸ ἔτος 1947 πρὸς Μοναχὴν καὶ πρὸς τὴν Ἀδελφότητα ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ἀττικὴ, σὸ ὁποῖο μὲ ἐκπλήσσοις χάρι καὶ τόλμῃ εἰσδύει στὰ βάθη καὶ πετὰ στὰ ὕψη τῆς γνωστῆς εἰς αὐτὸν πνευματικῆς πραγματικότητος, γὰρ νὰ μᾶς μύση στὰ «μυστήρια τοῦ Θεοῦ» καὶ μάλιστα στὸν τρόπο «συγγενείας» μας μὲ τὴν Παναγία Μητέρα μας.

«...**Ἀκούσατέ μου**, λοιπόν, ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους, ὅτι μέλλω εἰπεῖν εἰς ὑμᾶς ὄντως φοβερὸν καὶ ἀπόκρυφον καὶ τῆς Οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ τὸ μέγα Μυστήριον. Οὐ φθονῶ τὴν ωφέλειαν, οὐ κρύπτω ὃ οἶδα ὡς ὁ κρύψας τὸ τάλαντον, οὐ δειλιῶ τὰς ἀπειλὰς τῶν δαιμόνων ὅπου ὠρῶνται κατ' ἐμοῦ ἐμφανίζοντος τοιαῦτα μυστήρια, ἀλλ' ἐλπίζω εἰς τὰς εὐχὰς σας.

Ἐλάτε λοιπὸν πᾶσαι ὁμοῦ κατὰ τάξιν· καθάρατε στόματα δι' ἀληθείας, ἀγνίστατε σώματα διὰ νηστείας καὶ ἀγιάσατε πνεύματα διὰ προσευχῆς· γίνετε νήπια σώματα καὶ ἡγεμονικὰ πνεύματα· περοφυήσατε καὶ ἀπὸ σκώληκας γίνετε πεταλοῦδες· μηδὲν γήινον ἀφήσατε εἰς τὸν νοῦν σας· πετασθῆτε πλησίον μου, κἀγὼ ὑμῶν προπορεύομαι· μέλλει γὰρ νὰ διέλθωμεν τὸν αἰθέρα! Μὴ φοβῆσθε ποσῶς, κἀγὼ πολλάκις ἀνῆλθον καὶ γινώσκω τὸν δρόμον. Ἀκολουθήτε λοιπὸν δορκάδες τοῦ Ἰησοῦ μου κατόπιν ἢ μία τὴν ἄλλην· ἀφήσατε τὸν νοῦν σας ἐλεύθερον νὰ φαντασθῆ τὰ οὐράνια καὶ ἰδοὺ μᾶς ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου!...

Ἐνθεν κἀκεῖθεν οἱ Ἄγγελοι παραστέκονται, Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ· Ἐξαπτέρυγα περιῖπτανται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ· ἀδαμάντινα τεῖχη· μυρίπνοα ἄνθη χρυσοφαῖ εὐωδιάζουν τὰ περίξ, ἔνθα στρουθία διάφορα μυριόχρωμα μελιρίζουν διάφορα τερερίσματα καὶ τὸν νοῦν μας ἀπὸ θεωρίας εἰς θεωρίαν ἀνάγουν· τὸ ἔδαφος ὡσεὶ χιῶν λευκὸν καὶ μέσον αὐτοῦ τῆς Ἀνάσσης ἡμῶν καὶ Παναχράντου Μητρὸς τὸ μέγα Παλάτιον!...

Τρεχάτε, λοιπὸν, διότι ἐμᾶς περιμένει ἡ γλυκειά μας Μανούλα! Μὴ προσέχετε εἰς τοὺς Ἄγγελους, διότι γέγραπται μήτε οἱ Ἄγγελοι νὰ μᾶς χωρίσουν ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ...

Καὶ ἰδοὺ, ὁ καλὸς θυρωρὸς μᾶς ἀνοίγει, ὁ πυρίμορφος Ἄγγελος καὶ ἡ γλυκειά μας Μανούλα, ὡσεὶ χιῶν λευκή, ἐγείρεται καὶ μᾶς κάμνει ὑποδοχὴν!...

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ
σὲ νέα σχετικὰ ἡλικία (1930)

ὦ γλυκεῖά μας Μανούλα, ὦ φῶς τῆς ψυχῆς μας, ὦ ἀγάπη ἀνόθευτος, ὦ ζωὴ τῆς ψυχῆς μας! Μὲ τὸ ὄνομά Σου στὸ στόμα νὰ ξεψυχίσωμε, μὲ ἓνα γλυκύτατον φίλημα νὰ μᾶς παραλάβῃς καὶ εἰς τοὺς κόλπους Σου νὰ ὑποδεχθῆς! ὦ μάννα, μέλι καὶ νέκταρ γλυκύτατον, ὦ εὐωδία καὶ μυρίπνοον ἄρωμα!...

Πέσατε, λοιπόν, χάμω καὶ ἀσπασθῆτε τὴν γλυκεῖά μας Μανούλα - πόδας, χεῖρα καὶ στόμα - καὶ λάβετε εὐωδιάν ἄρρητον ἀπὸ Ἁγίαν Παρθένον! Μὴ διστάζετε, ὅτι Αὐτὴ μόνη τὸν τρόπον μοὶ ἐδίδαξε καὶ τὴν παρησίαν καὶ ἀγάπην μοὶ ἔδειξε καὶ μοῦ ἔδωσε!...

Φράσον εἰς ἡμᾶς, γλυκεῖά μας Μανούλα, τὸ μυστήριον τῆς ἀπορρήτου οἰκονομίας Σου καὶ τῆς μετὰ Σοῦ καὶ ἡμῶν συγγενείας. Ἐσύ, Μανούλα γλυκυτάτη, ὅπου βαστάξεις διαπαντός τὸ γλυκύτατον Βρέφος στὴν ἀγκυαλιά Σου - Ἐκεῖνο ὅπου βαστάζει τὰ πάντα διὰ τοῦ νεύματος, τὸ Μικρούλακι δι' ἡμᾶς ἐν χρόνῳ καὶ Ἄχρονον καὶ Παλαιὸν Ἡμερῶν - εἰπὲ εἰς ἡμᾶς μὲ τὸ μυρίπνοον στοματάκι Σου αὐτά, ὅπου οὐ δύνανται Ἄγγελοι παρακύψαι, τὰ ὅποια ἡμεῖς ἠξιώθημεν!...

Καὶ ἀκούσατε, ἀδελφές μου ἠγαπημένες, καὶ πάλιν: Ὅποταν τελεῖται ἡ Θεῖα Μυσταγωγία, δίδει ἡ γλυκεῖά μας Μανούλα τὸ Βρέφος, καὶ θύεται δι' ἡμᾶς καὶ ὅποταν ἡμεῖς κοινωνοῦμεν ἀξίως διὰ προηγησαμένης νηστείας, διὰ προαιρετικῆς ἀγρυπνίας, διὰ κατανυκτικῆς προσευχῆς, ἐσθίομεν τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ Αἷμα αὐτὸ ποῦ ἔλαβεν ἀπὸ τὸ Πανάχραντον Αἷμα τῆς Παναγίας. Ἐπίσης, τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου ἐσθίοντες, θηλάζομεν συνεχῶς τὸ γάλα τῆς Παναγίας, ὅποτε τί γίνεται εἰς ἡμᾶς, Γινόμεθα γνήσια τέκνα τῆς Παναγίας καὶ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ χάριν υἱοὶ καὶ τέκνα Θεοῦ. Καὶ ὅποταν ἡμεῖς τὸν Χριστὸν περιέχομεν ἀπορρήτως εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὸ σῶμα, “ἀνουσίως” (σημ. συντ.: ὄχι κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ χάριν) - ἐπειδὴ εἶναι σὺν Πατρὶ ἀδιάρετος - καὶ τὸν Πατέρα συνέχομεν ὁμοῦ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα!

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπερφυστάτη συγγένεια ὅπου ἀπὸ τὴν Παναγία καὶ γλυκεῖά μας Μανούλα ἐλάβομεν!

Βλέπετε ὁποίας δωρεᾶς μᾶς ἠξίωσε ἡ γλυκεῖά μας Μανούλα; Βλέπετε πόσον χρεωστοῦμεν νὰ ἀγαπῶμεν Αὐτήν; Δι' αὐτὸ πρέπει ἀδιαλείπτως ὡς βρέφη νὰ προσεγγίζομεν καὶ συχνὰ τὸν θεῖον μαστόν Της νὰ λαμβάνωμεν νὰ θηλάζωμεν ὡς ἄκακα τέκνα Της. Εἰς κάθε φορὰν ὅπου μέλλει νὰ κοινωνήσωμεν, νοερῶς νὰ λαμβάνωμεν τὸν μαστόν νὰ θηλάζωμεν καὶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς ὁ μικρούλης εἰς τὴν ἀγκυαλίαν Της, ὑποχωρεῖ καὶ μᾶς δίδει τὴν ἄδειαν δὲν ζηλοτυπεῖ εἰς τὴν ἄφθονον διανομὴν τῆς Μανούλας Του, ἀλλὰ χαίρεται καὶ μᾶς προσκαλεῖ: Τυλιχθῆτε ὡς βρέφη εἰς τὸ φόρεμα τῆς Μανούλας μας καὶ πληρωθῆτε ἀγνείας ἀπὸ θεῖον σῶμα παρθενικόν· εὐωδιάσατε ἀπ' Αὐτήν! Δὲν εἶδα ἐγὼ ἄλλον τι ὅπου τόσον νὰ ἀρέσῃ ἡ Παναγία ὡς τὴν ἀγνείαν, καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πολλὴν Της ἀγάπην, ἅς φροντίξῃ νὰ καθαρεύῃ καὶ διαρκῶς θὰ τὸν περιθάλλῃ στοὺς κόλπους Της καὶ κάθε οὐράνιον θὰ τοῦ δίδῃ...»

Παναγία ἡ Γαλακτοτροφοῦσα.